

tanken endnu blundede, og før Dagens mange Smaafortædeligheder havde faaet Lov til at plumre hans Sind, aabnede han sig atter tillidsfuldt for Verden og dens naturlige Tilløkkelser. Alt dunkelt og tvivlsomt i Tilværelsen blev ham i en saadan Morgentime saa betydningsløst i Sammenligning med det ubestridelige Faktum, at han sad her ung og sund i sin egen Vogn, paa Vej til sin Kæreste for at indvie Dagen med et Kys paa hendes søde Mund. Han priste den Gud, han knap nok længer troede paa, lovede Livet med dets Lyst og Sorg og Møje, der altsammen syntes ham Tak værd, hvortil det saa end førte. Hvorfor da gruble? Selvgjorte Plager var Fandens Værk. Det var i Grunden blot farisæisk Selvophøjelse ikke at ville lade sig nøje med de Bekymringer, Livskampen skabte. Om to og en halv Maaned skulde hans Bryllup staa. Den 20. Maj, Ingers Fødselsdag, skulde han hjemføre hende som blomstersmykket Brud, og hans triste Ensomhedsaar var endte!

Det var hans Hensigt denne Dag at aflægge et Besøg, der længe havde optaget ham. Blandt de Engskifter, der vilde blive berørt af hans Strømregulering, var der ogsaa et Par, der tilhørte Præstegaarden i Borup, og det var hertil, han i den Anledning agtede sig hen. Han havde ikke talt med Pastor Fjaltring siden hint tilfældige Sammentræf i Høladen under Tordenvejret for godt halvandet Aar siden. Han havde et Par Gange kørt ham forbi, naar den sære Mand i Skumringen gik sine ensomme Spasereture paa afsides Veje, og han havde da ogsaa regelmæssigt hilst ham, dog — som det syntes — uden at blive genkendt. Men overalt paa Egnen havde han hørt Folk snakke om ham og om hans ulykkelige Familjeliv. Navnlig gik der